

Bliver det Alvor en Gang, saa bliver det Alvor paa alle Omraader! Men naturligvis kan man heller ikke tænke sig, at den danske Hæredelse vil gaa i Krig med sultne og tørstige Soldater. Uden Mad og Drikke duer Helten ikke! Det er kun saa længe, det hele er Narrestreger, at det kan gaa an!

A. S.

III. a.

„Skive Folkeblad“ Nr. 241 af 13. Oktober 1908.

„Efteraarsmanøvrerne. Behandlingen af Mandskabet“.

Jeg deltog som menig ved 8de Bataillon og vil gerne i Hovedtrækkene have Lov at fremsætte det Indtryk, jeg fik af Tilfredsheden ved 8de Bataillon, og fortælle, hvordan vor Arbejdstid og Forplejning stod i Forhold til hinanden.

Den første Del af Manøvren foregik for Viborgs Vedkommende i Vendsyssel, hvor vi opholdt os en Uge. — Vi havde i denne Uge daglig ca. 16 Timers Arbejdstid eller derover og havde i nævnte Tid Øvelser og March, der strakte over Længder fra 6 til 10 Mil. — Jeg skal t. Eks. anføre, at vi den sidste Øvelsesdag marcherede fra vort Kvarter Kl. 4 om Morgenen og kom til vort Kvarter i Vraa Kl. 9 Aften og fik i nævnte Tid kun et Par Stykker Mad, som vore elskværdige Værter i Kvissel af Vellie havde overladt os. — Det siger sig selv, at naar vi skulle gaa med 60 Punds Oppakning i 17 Timer uden at faa nævneværdig Mad eller Drikke, holde kun de færreste ud, og efterhaanden som vi nærmede os Vraa, begyndte Mandskabet ogsaa rask væk at falde, dødstrætte, som de fleste var.

En Officer, som troede, han ved Skældsord og mindre venskabelige Knubs med Sabelen kunde bringe de faldne paa Benene igen, blev gennem højlydt Protest gjort opmærksom paa, at det vilde vi dog ikke finde os i. For selv paa Trods af de barbariske, militære Straffelove protesterede vi mod en saadan Behandling af vore Kammerater. At vi daglig marcherede 1 à 2 Mil forkert, fordi Officererne ikke forstod Kortene, noterer jeg for Fuldstændigheds Skyld. De Herrer, som kunde cykle eller sidde paa en Hest, generer det vel ikke stort, men for os med vor Oppakning var det alt andet end behageligt.

Endnu havde vi haft den Fordel, at vi, naar vi endelig kom i Kvarter, kunde faa et godt Maaltid Mad.

Jeg gaar nu over til næste Halvdel af Manøvren, hvor det tog en sørgelig Forandring med denne Del af Forplejningen.

Søndag Morgen Kl. 4 afrejste vi med Tog fra Vraa i øsende Regnvejrr og skulde naa Aarhus. Man skulde nu tro, at vi efter de Strabadser, vi havde udstaaet, kunde have kørt med Toget helt til Aarhus, men nej, dertil havde Statsbanerne aabenbart ikke Raad, for vi maatte kønt staa af i Hinnerup og marchere de 2 Mil til Aarhus, hvortil vi ankom drivende gennemvaade, blev indkvarterede i Kasernen og fik udleveret 2 Tæpper hver, som vi maatte klare os med. Det var med lidt blandede Følelser, vi — vaade som vi var — indsvøbte os i disse tynde Tæpper.

Vi skulde saa Mandag Morgen afrejse pr. Damper til Kalundborg, men vor Oberstløjtnant maa absolut have været bange for, at vi skulde komme for sent, for allerede Kl. 2 om Natten blev vi purrede ud og førte til Havnen, hvor vi saa maatte staa og fryse i samfulde 2 Timer, forinden „Indløsningen“ tog sin Begyndelse. Dampere, som var stillet til vor Disposition, var en af D. F. D. S.s Kreaturdampere, hvad man ganske tydeligt baade kunde se og lugte, saa snart man kom i Nærheden af Indgangen, for Mage til Opholdssted har jeg aldrig set blive budt Mennesker.

Skibet var hverken vasket eller fejtet, saa der laa Gødning i store Bunker.

En saadan Plads mente man var et passende Ophold for 800 Mand. Det var med en vis Uhygge, vi hørte Jerndøren blive slaaet i og skoddet, saa den eneste Adgang, vi havde til Lys og Luft, var Køjnene samt to Aabninger op til Dækket. Paa Dækket maatte vi ikke komme; at nogle, trods Forbudet, vovede sig derop, mener jeg ikke kan regnes Ledelsen til gode, idet disse Folk udsatte sig for Straf.